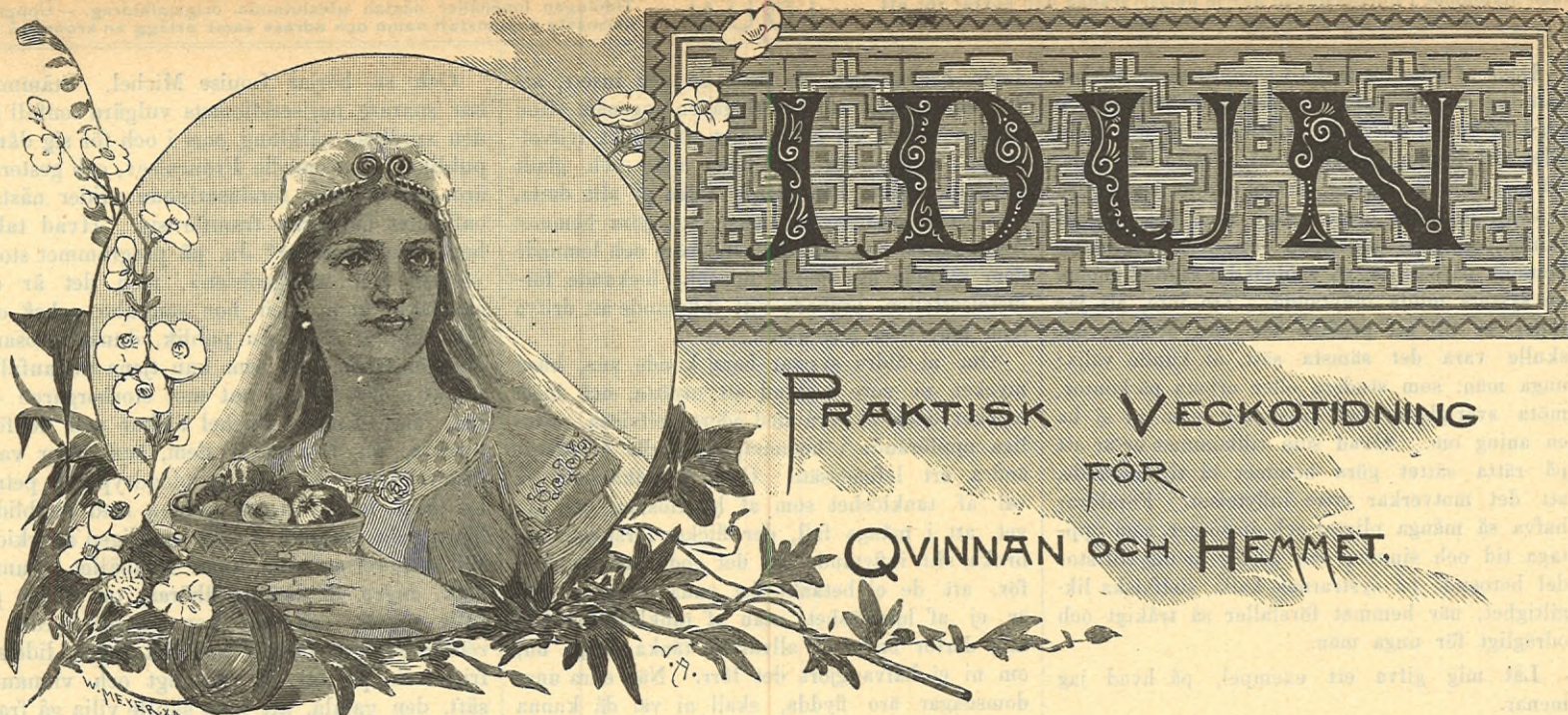

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 26.

Fredagen den 28 juni 1889.

2:dra årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i boklädorna samt å tidningskontoren</p>
---	--	---	---	--

Du lefver blott för dagens små bestyr,
för dagens nytta och för dagens nöjen.
Men icke sanning hvarje handling styr,
och icke skönhet bor i alla löjen.

Du tror, att tiden går ändå sin gång,
och ger blott akt på tecknen, som den gifver,
men glömmar, att den lärotid blir lång,
som blott ett evigt lyssnande förblifver.

B. E. Malmström.

Inflytande till det goda.

Några ord till systrar.

Sir Peter Lefly, den store engelske målaren, vägrade alltid att betrakta en illa målad tafla, ty han sade, att åsynen af ett dåligt arbete ofrivilligt inverkade på hans pensel och färgsinne.

Troligen skulle den stackars artist, hvars dåliga arbete framkallat denna anmärkning, känt sig högst förvånad att höra, det något alster af honom skulle kunna skada en så stor mästare; i så fall glömdes han, att vi icke blott hafva att betänka det gagn eller den skada, som våra handlingar bereda oss sjelfva, utan äfven komma i häg, att de inverka på hvar och en, med hvilken vi komma i beröring.

Sir Peter Lefly var medveten om en stor sanning, som vi äro mycket benägna att förbise. Vi ha svårt att fatta, det hvarje ord, vi tala, hvarje handling, vi utföra, gör ett varaktigt intryck på vår omgifnings karaktär, och att till och med efter vår död följderna af vårt nuvarande handlingssätt skola beröra en kommande generation. Det är ett faktum, att vi alla, vare sig vår ställning är framstående eller obemärkt, bruka en ofantlig makt i det inflytande vi utöfva på andra människor, och det är omöjligt, att någon, det må vara en aldrig så obetydlig person, som för ett aldrig så stilla lif, skulle kunna undgå att öfva ett stort, ofrivilligt inflytande. Det må till en början inskränka sig till de närmaste, men det skall sedermera sträcka sig längre än man förmår följa.

När en sten kastas i vattnet träffar den först blott en enda punkt, men ur den första lilla ringen utvecklar sig snart ring efter ring i vida kretsar.

Så är det äfven med ditt lif. Omedvetet blifver omgifningen påverkad af ditt uppförande. Är du mild, vänlig och förlåtande? — De kanske ingenting säga derom eller ens veta det sjelfva, men var säker på, att de i tysthet af dig lära skönheten i ett kristligt lif och en gång sätta i utöfning, hvad de lärt. Är du deremot retlig sjelfvisk eller lat? Då visar du, hur tomt på skönhet en kvinnas lif kan vara, och man skall tänka för sig sjelf, att om detta är allt, hvad kristendomen förmår, så är det ej mycket värdt att bli en kristen.

Har du icke märkt, hur kiselstenarnas gnidning mot hvar andra i bäcken så småningom afrundar dem alla? Just så är det med människornas lif; hvar och en hjälper till att bilda sin nästas karaktär, i det hvars och ens inflytande, tyst men säkert, förbättrar eller försämrar dem, i hvars sällskap han rör sig. Vårt uppförande måste ovilkorligen frambringa goda eller onda frukter.

Om vi vore fullt vakna för denna sanning, så skulle vi helt visst lefva försigtigare, än vi göra. Våra sjelfviska handlingar, våra obetänkta onda ord, vårt tanklösa förlöjligande af heliga ting skulle mindre ofta förekomma och mer uppriktigt ångras. Tänken härpå, mina vänner, och försöken göra klart för eder, hvilken allvarsam sak detta inflytande är, som I icke kunnen låta bli att utöfva, och hvilken skuld som kommer att hvila på dem, som haft sitt ansvar klart för sig, men likväl försummat tillfället, och, obekymrade om verkningarna, låtit sitt exempel till ondt eller godt blifva beroende på en slump.

I många fall, der ett fel blifvit begånget, är den, som blir straffad, ej ensam klandervärd, utan kanske ännu mer den, som genom ett dåligt inflytande på tusen sätt hindrat honom att gå den rätta vägen.

Jag önskar nu särskildt tala till systrar, i

synnerhet äldre systrar. Jag önskar, att ni ville stanna och betänka, hvilken märkvärdig makt, ni hålla i edra händer, till edra yngre syskons ledning.

Napoleon brukade säga, att den stora bristen i Frankrike var den på goda mödrar. Jag har ofta tänkt, att en stor brist hos oss finnes på goda systrar.

Kanske tror du, att de små äro för unga för att gifva akt på dig, men det är ett stort misstag. Barn äro förunderligt skarpa iakttagare och tyckas hafva en slags instinktmässig uppfattning af människors bevekelsegrunder. Mången särskild stor vänlighet, som du bevisat dem, skola de kanske glömma, men verkningarna af ditt dagliga exempel skola följa dem genom lifvet. Tag dig därför i akt och betänk allvarligt, om du skulle önska, att de växa upp alldeles sådan som du, ty lita på, att, antingen du vill det eller ej, skola de små, till en viss grad åtminstone, följa i dina fotspår.

Ett gammalt fruntimmer talade en gång om för mig, att bland hennes barndomsminnen framstod en liten händelse tydligare än allt annat. Hon hade en dag hållit på med att kläda några dockor, då hennes äldre syster inträdde i rummet och frågade, hvad det skulle vara till. Hon svarade litet snävt, att det var en hemlighet, och hon kunde inte tala om det. I stället för att blifva ond sade då systern: »Om du vill, skall jag hjälpa dig.» — »Jag kunde blott få fram ett buttert tack,» sade den gamla damen, när hon berättade mig detta, »men tanken på min egen ovänlighet och min systems milda svar gjorde ett så djupt intryck på mig, att jag aldrig kunnat glömma det och aldrig kommer att göra det, ehuru snart sextio år förflutit sedan dess. Det har mången gång i mitt lif afhållit mig från dåligt lynne och uppmuntrat mig att göra någon liten vänlighet.» —

Dem af eder, som hafva uppväxande bröder, kan jag ej nog lägga på hjertat, i hvilken hög grad ni kunna blifva dem antingen till stor hjälp eller till hinder. Kanske ni skratta och säga, att det inte är troligt, det ni skulle fresta edra bröder att göra orätt. Nej, men det oaktadt skulle mången ung man, som helt och hållet kommit på villovägar, kunnat bli räddad genom en systems milda inflytande. Tro inte, att jag råder er till att predika för edra bröder; det skulle vara det sämsta sätt, ni kunde välja; unga män, som studera eller arbeta på kontor, möta svårigheter och frestelser, som ni ej ha en aning om. Hvad som tillkommer er är att på rätta sättet göra hemmet så tilldragande, att det motverkar yttre inflytelser. Föräldrar hafva så många pligter och omsorger, som upptaga tid och sinnen, och därför är det till stor del beroende på systrarnas kalla, självviska likgiltighet, när hemmet förefaller så tråkigt och odrägligt för unga män.

Låt mig gifva ett exempel, på hvad jag menar.

En af mina gamla skolkamrater hade ofta beklagat sig för mig öfver sina två bröders dåliga uppförande; alltid voro de ute, bortslösande tid och penningar på teatrar och andra förlusteställen utan att någonsin bry sig om de hemmavarandes sällskap eller trefnad samt alldeles åsidosättande sin moders myndighet. Fadern var död.

Sedan jag emellertid tillbragt några dagar i hennes hem, förvånade sakernas ställning mig ej längre. Det var alltid ovisst, om bröderna voro hemma till middagen eller ej. Första aftonen efter min ankomst, just innan vi skulle gå till bords, hördes en ringning, och min vän sade: »Åh, det är Tom, förmodar jag.» Men oaktadt det var en kulen, regnig afton, gick hvarken hon eller modern ut för att helsa på honom, och jag hörde honom gå direkt upp på sitt rum, utan ett ord från någon. Vi började middagen, och efter en stund kom han in, men den enda anmärkning, som bevärdigades honom, var en retligt uttalad klagan öfver, att han var »för sen, som vanligt.»

Efter middagen tog modern min uppmärksamhet i anspråk med ett handarbete, och min vän slog sig ned med en bok. Under tiden gick brodern omkring och brummade öfver vädret samt lemnade slutligen rummet, mumlande, att »det var ett muntert ställe att komma hem till efter sitt dagsarbete.» Vi sågo ej vidare till honom förr än följande morgon, då han och hans bror, som hittills ej alls varit synlig, kommo sent ner till frukosten och, som vanligt, möttes af förebråelser. Jag blef knapt öfverraskad, då jag icke långt derefter fick höra, att en af dem skyndsamt lemnat landet för att undgå öppen vansära, och att den andre med hast följde i hans spår.

Det skulle troligen hafva förvånat systemen, som aldrig brukade försumma ett tillfälle att lexå upp sina bröder för deras skamliga uppförande, att höra det hon, till en viss grad åtminstone, var ansvarig härför; att hon, om hon rätt utöfvat sitt systerliga inflytande öfver dem, troligen kunnat rädda åtminstone den ene brodern. Om hon i stället för att fästa uppmärksamheten på deras fel försökt att öfverskylda dem; om, i stället för att gråla på dem för att de kommo sent och oregelbundet, hon hade mött dem i dörren med ett välkommen; om hon hade visat något intresse för deras sysselsättningar; om hon kunnat lockat dem att om aftnarna sjunga med sig eller läsa högt; eller, om de nödvändigt skulle gå ut för att roa sig, om hon hade öfvertalat dem att ibland taga henne med sig och alltid varit villig att foga sig efter

deras önskingar, så hade de nog insett, att det var möjligt att tillbringa en angenäm afton hemma och ej var nödvändigt att besöka tvifvelaktiga ställen för att finna nöje och gladt sällskap. Men hon gjorde intet af allt detta, hon besvärade sig ej med att göra hemmet tilldragande och sig sjelf angenäm och lemnade dem sålunda att sjelfva uppsöka lockande förlusteställen, brukade sitt inflytande att drifva dem bort från hemmet.

Om ni äldre systrar bara kunde ana, huru mycket ni vore i stånd att uträtta, och huru mycket ondt ni göra med edert självviska, ovänliga uppförande i hemmet, så skulle ni säkert ändra ert lefnadssätt. Ondt åstadkommes så väl af tanklöshet som af hjertlöshet, och jag vet, att i många fall, der flickor försumma att bruka sitt inflytande till det goda, är det därför, att de ej betänkt det onda de göra; det är ej af hjertlöshet, utan af tanklöshet. Låt mig därför bedja er allvarligt tänka härpå nu, om ni ej hafva gjort det förr. När edra ungdomsdagar äro flydda, skall ni väl då kunna blicka till baka och med tillfredsställelse se, att ni handlat som en sann vän och syster? Att ni sträfvat med all er makt, för att ert inflytande på familj, vänner och underordnade skulle vara alltid och allenast till det goda?

»Den röda jungfrun».

Pariserbref från Iduns korrespondent.

Jag såg en gång en teckning, som jag fann pikant, och som jag hängde upp på väggen i mitt rum. Den föreställde en kvinna i passionerad hatfull ställning, med flammande ögon och en senig, knuten hand, som var hotande framsträckt. Och under den af kreverande dynamit och hvirflande rök omgifna bilden lästes: »*Louise Michel*», »röda jungfrun».

Det var därför ej utan en förlåtlig nyfikenhet, som jag här om dagen med en vän gick in i föreläsningssalen vid Boulevard des Capucines för att höra anarkiens representant, blusmännens i La Villette väninna, den sociala revolutionens hänfödda siarinna, Louise Michel beträda den talarstol, hvarifrån annars en Francisque Sarcey serverar sin finsmakarpublik de delikataste literära anrättningar, en Camille Flammarion tyder himlens och jordens mest gåtfulla under, eller dit en Coquelin-Cadet medför en doft af den galliska esprit'en från Molières hus.

Publiken? Ja, nyfikna dagdrifvare — idioter af den patenterade sorten — fans det nog godt om, men flertalet var hvad man förr i Svea rikets Andra kammare benämde »intelligens». Mest damer — damer med den utökta, men på samma gång ytterst enkla elegans och det behagfulla, men anspråkslösa sätt att vara, som utmärka den bildade parisiskan.

Samtalens sorl dör bort, då den af röda draperier täckta talartribunen bestiges af en liten böjd gestalt, som är helt och hållet klädd i svart: klädningen svart, mantiljen svart, hatten — liknande hallelujaflickornas i frälsningsarmén — likaledes helsvart. Den lilla kvinnan sätter sig, lutar armbågarna mot bordet och låter ett par beslöjade, liksom halfslocknade ögon irra ut öfver salen... I det samma faller kandelabarnes skarpa sken öfver ett ansigte, hvares grofva, härjade drag sqvallra om, att den kvinnan lidit, umburit mycket.

Och så börjar Louise Michel. Stämman har snarare pariseridiomets vulgära tonfall än den språkets välklang, som i och för sig dårar publiken i »Comédie Française», och gesterna äro sparsamma; föreläsarinnan vrider nästan oafbrutet händerna framför sig. Hvad talar hon egentligen om? Ja, på programmet stod: »folket och bourgeoisie», men det är ett elastiskt ämne, och hon samtalar också om allt möjligt med sin publik, dunkelt, osammanhängande, allt som kan tjena till anfalls-punkter för hennes hat mot storborgarne — hat, nej! Louise Michel älskar mer de förtryckta, än hon hatar dem, hon anser vara förtryckarne. Är detta en bloddrypande petrolös som talar, denna kvinna med de blida, hjertegoda dragen? Är det verkligen anarkien, tillintetgörelsen, som ropar samhället i bann? Ack, ingen af hennes åhörare tar henne på fullt allvar, och när hon nämner ordet *la révolution sociale*, gör hon det lugnt, lidelsefritt och på ett så innerligt och vinnande sätt, den gamla, att man skulle vilja gå fram och trycka handen på henne.

Endast en del af föredraget är mer markeradt: när det anfaller det bestående samhället. Det smärtsamma draget kring Louise Michels läppar stelnar, och det gjutes litet mer eld i ögonen, då hon talar om orättfärdigheterna mot de tillbakasatta i lifvets skumma vrår, om hur den sociala revolutionen skall ställa samfundet på en ny basis, »der rätten skall efterträda styrkan», om arfsrättens borttagande och om en familjeinstitution, der »kärleken, den verkliga sympatien skall träda i den nuvarande osedlighetens ställe»...

Louise Michel saknar ej humor. Midt i föredragets allvar afbrytes hon af disharmonierna från några karnevalstrumpeter, som smattra derutanför på boulevarden. »Ah! Det är ju karneval», säger hon leende, »en karneval liksom den stora, jag talar om», och tillägger allvarsamt: »men all karneval har ett slut!»

Men så lyser värmen fram igen. Hon talar om menskligheten, om upplysning åt massorna, och hon gör det enkelt, flärdfritt, med en gammal, rar mormoders lugna, värmande innerlighet, då hon berättar sagor för sina barnbarn vid skymningsbrasan, ja, med ett uttryck, som liknar förvåning öfver, att inte alla människor med hjertat på rätta stället äro kommunister och anarkister. »Den menskliga lyckan består i att se sjukdomen, eländet minskas omkring sig» — det är den röda tråd, som genomgår Louise Michels tal. Och när hon så med en missionärs hänförelse talar om den morgon, som hon så orubbligt tror en gång skall bräcka, då en evigt varm sol skall lysa öfver evigt vårgröna marker och evigt sälla släkten, öfver det land, som sedan ett sekel till baka hägrat i fantasiens drömmar — »den sociala republiken», det blir freden, det blir lifvet, det blir brödet! —, då rycker en och annan bland publiken på axlarna, men den värme, den brinnande öfvertygelse, som här för ordet, eröfrar allas aktning, och flinet stannar på halfva vägen.

* * *

»Ni ser förvånad ut», anmärkte min franske vän, då vi åter kommit ut på boulevarden och långsamt bortfördes af den mörka menniskoströmmen, der karnevals-gycklet rasade i sina mest groteska former.

»Ni väntade er carnagnolen, och ni fick höra en fredshymn. Louise Michel är från början till slut hvad vi kalla *une femme de coeur*, det är lösningen på gåtan. Vid sidan

af intelligens och bildning eger hon en vekhet, en medkänsla för de svaga och förtryckta, som hos henne blifvit till fanatism. Hon vet knappast sjelf, hvad hon utslungar i sina brandröda tal; hon vet endast ett: att hon lider af de fattigas nöd, och att hon vill afhjelpa den.

Medan hon var lärarinna i Adeloncourt — det var långt före hennes deportation till Nya Caledonien — lät hon barnen börja och sluta läsningen med afsjunga af marseljäsen. Vid barnens strof:

Nous entrerons dans la carrière
Quand nos aînés n'y seront plus,

föllo de alla på knä, den sjöngs solo af en af de minsta. Och både barnen och lärarinnan fingo oftast tårar i ögonen.

Inspärrad i fängelse här i Paris, gjorde hon godt, vårdade de sjuka och tröstade de bedröfvade — och de utverkade hennes befriande.

Louise Michel är de fattigas afgud, och hennes legend skola de länge bevara.

* * *

Hon hade vunnit, om icke min öfvertygelse, så mitt hjerta, den gamla.

Hemkommen, tog jag ned porträttet af la vierge rouge och kastade det på elden.

Alvar Arfwidsson.

Min lilla bofink.

Ett barndomsminne.

det stora äppelträdet
Två små foglar hade bygt;
Lilla gråa bofinkshonan
Tittar stundom fram så skygt.
Hennes vackra fogelmake
Han var ej så rädd. Nej, visst!
Hvarje dag han troget kommer
Fram till husets förstuväst.

Och åt honom der jag hade
Några smulor hvarje gång,
Så i gengäld han mig skänkte
Liten vacker fogelsång.
Då så småningom jag lärde
Litet af hans språk förstå,
Mycket, mycket han förtäljde,
Jag satt tyst och hörde på.

Af den stora vida världen
Han så mycket hade sett,
Och uppå hans vackra sagor
Aldrig, aldrig blef jag mätt.
Och han sjöng om söders länder,
Der, som solen är så varm,
Men när så han qvad om norden,
Hjertat slog uti min barm.

Då han sjöng om aftenhimmeln
Och om månens milda glans,
Och i själens djup han väckte
Hvarje känsla, som der fans. —
Satt en dag jag vid mitt fönster,
Jag så väl den dagen mins,
Helt förbittrad då jag tänkte:
»Ingen verklig glädje fins;

Kan väl något väsen känna
Sig till freds med lifvet här?
Kallt och ruskigt är det ute,
Inne knappast bättre är.»
Då sågs lilla fogeln komma,
Genomvåt från trädets höjd,
Satt' sig på en qvist att qvittra
Ut sitt hjertas stora fröjd.

Ty hans lilla gråa maka
Sina tvänne ägg har kläckt,
Och med tvänne fogelsöner
Nu förökad är hans släkt.

Han sin lycka mig förkunnar,
Glädtt han jublar af full hals
Att de andra foglar gräma,
Som ej ega någon alls.

Kom en fogel så till honom,
Der han satt så glad och nöjd,
Och den andra fogeln sporde:
»Kan du sjunga utaf fröjd,
Som är våt och genomfrusen?» —
»Är du nöjd, så är du glad,
Oförnöjsam har ej glädje!»
Så min lilla fogel qvad.

Lilla bofinkshanens qvitter
Gick till djupet af min själ!
Än den oförnöjda fogeln
Var jag något bättre väl?
Nej, men här jag fick en lexa,
Som jag säkert länge mins.
Aldrig, aldrig mer jag säger:
Ingen verklig glädje fins. —

Sedan dess ha år försvunnit,
Fogeln borta länge se'n.
Och hans båda raska söner
Ha nog barn och barnbarn re'n. —
I mitt inre föll en gnista,
Och den riklig näring fann. —
O, om blott en gång jag kunde
Sjunga, sjunga såsom han!

Gunlög.

På resande fot.

Du är restiden inne; den sköna sommarluften lockar ut från det trånga hemmet, ut att se en liten kant af världen, ut att låta nya vindar blåsa en till mötes. Nu när kappsäckarna på så många håll packas för lusttripp eller långtur, kunde det ju vara på sin plats, att Idun språkade litet med sina läsarinna, om huru en dam lämpligast bör utrusta sig för en resa.

Ju mindre omsorg man behöfver ha för sin drägt, dess mera ostörd kan man hänge sig åt sina reseintressen. För 4 à 5 veckor kan man mycket väl reda sig med en handkoffert. Hufvudsaken är, att de plagg man tar med sig äro nya och af godt tyg. Kofferten kan gerna vara en lätt pappkoffert, klädd med starkt läder- eller tygföverdrag, hvarpå egarinnans namn och bostad böra stå med stora bokstäfver. En plädpåse af ylletyg, juteväf eller dylikt är ett praktiskt ting. Härtill tages ett lagom stycke tyg, omkring 70 centimeter långt, som rynkas samman i ändarne (med hufvud). På långsidan sältas omkring 6 knappar till att sluta den med, och utanpå anbringas en ficka med lock och knapp för resehandboken.

Af linne och andra underplagg tar man så litet som möjligt. Till resdrägt väljer man en enkel beige- eller annan yllekjol, grå eller brunaktig, då dammet ej synnes derpå, och för *table d'hôte'n* eller liknande tillfällen tar man med sig en bättre kjol, om sommaren t. ex. en svart spetskjol, som är lätt och ej skrynklas mycket. Har man ytterligare utrymme, kan man äfven taga en äldre mörk kjol och ett tricotlif med sig för hvardagsbruk och nattresor.

Af utanplagg behöfver man ett, som ej är för tunnt, och en reskappa till skydd mot dam och regn.

Pläden bör vara lätt och varm. Man bör ha ett par stöfletter med tjocka sulor och ett par promenadskodon; både dessa och stöfletterna böra ha låga, breda klackar och passa väl, för att ej genera fötterna. Dessutom ett par helt lätta och rymliga skor, som man kan taga på om aftonen och låta benen hvila ut i.

Man bör välja en rund hatt med ej för litet brätte af lätt filt och sätta en slöja på den.

Man tar endast en *en-tous-cas* för både regn och sol med sig, och denna bör ha ett starkt skaft, så att den äfven kan nyttjas som promenadstaf.

Till reshandskar väljer man *gants de Suède*, men man tar dessutom med några par medel-ljusa glacéhandskar. Väfda handskar duga ej, då dammet tränger igenom dem; de gå fort sönder, och händerna solbrännas mycket i dem.

Toalettväskan förser man med alla nödvändiga artiklar såsom kammar, borstar, tand- och nagelborste, tandpulfver, tvål, svamp, en flaska *eau de Cologne*, en med glycerin och en med benzin till att borttaga fläckar med och dessutom rismjöl och pudervippa. Rent rismjöl är outhärligt på fotturer, då det bevarar huden från att brännas upp af solen. Skulle man likafullt blifvit utsatt därför, bör man om aftonen, innan man går till sängs, ingnida ansigtet med glycerin och strö rismjöl öfver. Hettan i huden är då försvunnen till morgonen. Litet häftplåster och ett litet resapothek äro heller ej ur vägen att ha med sig.

Syväska förser man med svart, grof och fin, liksom hvit tråd, litet svart silke och litet af samma färg som dräkten, svarta och hvita band, kautschukband, en korsettsnodd, litet stoppgarn till strumporna, linneknappar, handskknappar, hårnålar, svarta och hvita knappnålar, sy- och stoppnålar, säkerhetsnålar, sax och en liten hornsked, under det man alltid bär knif med korkskruf och fickkam på sig i fickan. Litet gammalt linne är nyttigt att ha med. Denna innehållsrika syväska bör man alltid, liksom toalettväskan, ha i plädpåsen tillsammans med resspegeln och nattlinnet, som lägges in i en negligépåse. Ett litet lågt dricksglas får också godt rum. Resbläckhornet packar man in i en af stöfletterna och papper, kuvert och penna i en portfölj.

Af smycken bör man utom uret endast taga med en enkel, vacker brosch och ett armband, ty för det första anses det ofint att belasta sig med smycken på en resa, dessutom får man ofta betala mera af denna grund, i synnerhet i södern, der man är van att anse menniskor, som bära mycket guld på sig, för rika.

Man bör i sin portmonnä bära endast så mycket pengar på sig, som man ämnar använda inom tvänne dagar. De öfriga respengarne har man inlagda i ett stycke vaxduk i en ficka i flannelsunderkjolen, hvilken för säkerhetens skull sys igen med starkt garn. Besväret att sprätta upp sömmen är icke stort, och detta sätt att bevara sina penningar bättre än att bära dem i en pung om halsen. När man om morgonen tvättar sig och lägger pungen ifrån sig, kan man allt för lätt glömma den, under det man icke glömmar att ta kjolen på sig.

Att taga en grof handduk med sig är ju icke alldeles nödvändigt, men den kommer ofta väl till pass. Man lägger den till skydd mot dam öfver den ena färdigpackade sidan af kofferten, medan kamkoftan kan göra samma tjänst på andra sidan. Kikaren hänger man antingen öfver skuldran eller sticker den i plädpåsen.

Man för naturligtvis med sig en anteckningsbok med almanack, på hvares första sida egarinnans namn står; i en sidoficka kan man ha visitkort. I boken inför man sina

utgifter och dagligen i korta drag dagens händelser. Äfven är synnerligen praktiskt att i början af boken införa en förteckning på alla de saker, man tagit med sig på resan.

* * *

Som just i sommar helt visst mången af våra läsarinor sträcker färden till Paris, den stora världsstaden vid Seine, hvilken med sin storartade exposition för närvarande lockar hundratusenden och åter hundratusenden främlingar, vilja vi afsluta denna lilla uppsats med att lemna några praktiska vinkar för ett fjorton dagars uppehåll i Paris.

För den, som reser till Paris för att vistas der en kortare eller längre tid, är det alldeles nödvändigt att hafva någon kunskap i franska språket, liksom man bör på förhand hemma noga studera en plankarta öfver den stora världsstaden med dess omnibus- och spårvagns-linier. Bästa restiden är under vanliga år maj månad, ty då äro teatrarna ännu icke stängda, vistelsen i Paris är då angenämast, och man blir i tillfälle att få se riktigt pariserlif på boulevarder och promenader, som då uppsöks af hela den eleganta pariserpubliken. Dertill kommer, att just i maj månad öppnas och visas »le Salon», den årligen återkommande konstutställningen. För i år gäller emellertid ett undantag, då expositionen först under högsommaren kan hinna blifva fullständig och helt i ordning.

Ensamma damer kunna, om de ej i sätt och drägt sticka af mot andra, visa sig allena nästan öfver allt med undantag af på aftonkonserterna i sommarlokalerna och på de billigare platserna i sekundateatrarna. I sällskap med andra damer kunna de mycket väl till och med sent på qvällen gå på gatorna. Parisaren är alltid synnerligen höfelig och oroar endast i ytterst sällsynta fall en dam, som går sin väg lugnt och stilla fram. Dessutom må anmärkas, att kuskar, omnibuskonduktörer och sergeants de ville i regel äro utsökt artiga och förekommande, allrahelst då de hafva en främling för sig, hvilket de naturligtvis genast förstå af uttalet. Speciellt till ordningens upprätthållare kan man vända sig för att erhålla anvisningar och upplysningar.

Det är icke svårt att finna sig till rätta i Paris. Den egentliga staden ligger på båda sidor om Seinen. Rundt omkring densamma drager sig den breda boulevard intérieur, som åter sönderfaller i flere smådelar med andra namn (B. de la Madeleine, B. des Italiens, B. S:t Germain etc.). Två punkter på denna boulevard intérieur, nämligen place de la Concorde och place de la Bastille, äro sammanbundna genom rue de Rivoli, som går längs efter Seinen. Denna skärs i rät vinkel af boulevard Sebastopol. Dessa boulevarder tillsammans bilda på stadsplanen en i fyra nästan lika stora delar delad cirkel, der boulevard intérieur är periferien och rue de Rivoli och boulevard Sebastopol utgöra två mot hvar andra vinkelräta diametrar.

Utanför boulevard intérieur ligga några förstäder (faubourgs), som åter inneslutas af en cirkelformig boulevard (boulevard extérieur). Utomkring denna ligga ytterligare förstäder äfven de begränsade af en boulevard, så att det på det hela taget finnes tre dylika gördelgator, den ena utanför den andra, som kunna anses hafva Seine-ön med Notre-Dame-kyrkan till gemensam medelpunkt. Befordrings- och kommunikationsmedlen inom Paris äro af fyra slag: 1) dro-skor, 2) omnibusar o. spårvagnar, 3) Seine-ångare mt 4) gördelbantågen.

Man gör klokt i att, innan man stiger upp i en droska, låta gifva sig droskans nummer, emedan man utan detta ej kan göra sina rättigheter gällande gent emot kusken.

Att åka i omnibus kostar 30 cent (6 sous) eller på främre platformen 15 cent. Vid hufvudstationer såsom till exempel vid Palais-royal utlemnas på grund af det stora tilloppet af åkande löpande nummer, efter hvilka passage-rarne uppropas och hvar och en i sin tur får taga plats. Då man har skäl att frukta det vagnarne skola blifva öfverfyllda, hvilket ofta är fallet om söndagarne, gör man derfor klokt att gå omnibusarna till mötes och stiga på vid nästföregående station. Seineångarne stanna vid hvarje brygga; man betalar för en tur 10 centimer utan afseende på dess längd. Gördelbantågen komma främlingar ytterst sällan i tillfälle att begagna sig af.

Om man under vistelsen i Paris icke vill bo i en privatpension, hvaraf det finnes tusentals med varierande priser från fem francs för allting äfven inberäknadt vin till måltiderna, så kan man taga in på ett hotell och i lugn och ro söka ut åt sig en privat våning, eller ock kan man lemna alla sina reseffekter vid bangården, taga en fiaker och åka genom några boulevarder och studera de der upphängda annons-skyltarne om uthyrande af möblerade rum. Härvid torde lämpligen böra påpekas, att synnerligen väl belägna äro de bostäder, som ligga vid Elysé, Opéra, Palais Bourbon och Passy. Bland restauranterna kunna särskildt rekommenderas alla de olika »Duvalska» etablisse-menten. Dessa äro allesamman utmärkta mat-ställen, som stå under samma ledning och finnas i alla delar af Paris. Men märk väl, att man i Paris aldrig får glömma att gifva dricks-penningar!

Förmiddagarne kan man använda till att bese gallerier och kyrkor, som ligga i ens väg, eller för att göra uppköp och dylikt. Eftermiddagen tillbringas i en af parkerna, kl. mellan 4 och 6 vid Corso i Champs Elysée; aftonen på teatern, cirkus eller hippodromen.

Indelar man sin tid på följande vis, torde man ej alt för mycket trötta ut sig:

1. En tur i vagn för att orientera sig, hvarvid vägen tages genom Arc de triumphe, Avenue des Champs Elysée, place de la Concorde, rue de Rivoli, förbi Tuilerierna och Louvre till place Chatelet; bestigning af S:t Jacques-tornet, derefter Nötre-Dame; vid middagstiden färd genom bois de Boulogne ända till sjön.

2. Målaregallerierna i Louvre; vid middagstiden besök vid rue de la Paix, Madeleinekyrkan, det inre af operahuset, en färd till fots utefter boulevarden ända till Bastilleplatsen.

3. Skulpturmuseet i Louvre; vid middagstiden med omnibus till kyrkogården père Lachaise (dock utan att besöka alla beryktade grafvar); färd med bantåg till stationen Belleville, derefter till square des Buttes-Chaumont. Om det är en söndag, blir det tillfälle till ett intressant studium af arbetarbefolkningen i Paris.

4. Musée de Cluny, väderqvarnarna och kyrkogården Montmartre.

5. Ett besök hos »Bon-Marché», hvarförinnan man hört sig för om, när husets inre visas; vid middagstiden färd med en Seine-ångare till Bois de Vincennes och med omnibus tillbaka.

6. Musée de Luxembourg, Pantheon med jardin des plantes.

7. Besök vid hallarne, blomstermarknaden, Hotel Dieu, Palais de Justice med Sainte Chapelle; vid middagstiden färd genom Bois de Boulogne till vattenfallet.

8. Tafvelsamlingen i Louvre; studium af gallerierna; vid middagstiden besök i S:t Denis.

9. Trinité S:t Augustin och Parc Monceaux; vid middagstiden zoologiska trädgården.

10. Versailles, färden fram och åter med bantåg, slottet med dess museum, slottsparken, stora och lilla Trianon, vattenkonsterna.

11. Inköp; besök i des magazins »Louvre»; vid middagstiden Trocadero med dess härliga utsigt och en promenad vid sjön i skogen.

12. Tafvelsamlingen i Louvre, Apollosalen och franska skolan; besök i gobelinsfabriken och färd tillbaka genom parc de Montsouris.

13. Salongen i palais de l'Industrie och panoramat.

14. Dôme des Invalides med Napoleons graf och afskedsfärd utefter quaierna ända till pont d'Austerlitz och tillbaka öfver boulevarderna ända till place de la Concorde.

De

af Iduns ärade läsarinor, som ej prenumererat till årets slut, torde ofördröjligen förnya prenumerationen till nu instundande kvartalsskifte, på det intet afbrott i expeditionen måtte behöfva ega rum. Sent ankommande prenumeranter löpa risk att gå miste om ett eller annat af de första numren i det nya kvartalet, all den stund upplagens storlek bestämmes efter antalet abonnenter, som tecknat sig vid utgången af näst föregående kvartal.

Såsom vi förut haft nöjet meddela visar sig Idun oupphörligt vinna allt vidsträcktare spridning — en omständighet, som oafslåligt skall sporra redaktionen till nya-ansträngningar. Sålunda hafva vi beslutit att fr. o. m. den 1 instundande juli minst en gång i månaden lemna ett 12-sidigt nummer i stället för ett 8-sidigt. Och äfven i andra hänseenden hoppas vi på bästa sätt kunna tillgodose våra ärade läsarinor.

Till dessa våra ärade läsarinor våga vi emellertid ställa den förhoppningen och rikta den vördsamma uppmärksningen, att de på allt sätt skola stödja oss, särskildt genom att hos vänner och bekanta, der Idun ännu ej vunnit inträde, varmt rekommendera den samma. Betänken blott: om hvar och en läsarinna af Idun skaffade en enda ny abonnent — och hvilken qvinna eger ej så mycken öfvertalningsförmåga? — så skulle den tillökning af upplagan, som detta åstadkomme, sätta utgifvaren i stånd att ytterligare utvidga tidningen och må hända göra hvarje nummer minst 12-sidigt. En mängd intressanta saker och uppsatser, som nu af brist på utrymme måste uteslutas, skulle då kunna få plats i »damernas egen tidning.»

Vi räkna i detta fall på hvarje läsarinns goda vilja och oemotståndliga öfvertalningsförmåga.

Glömmen ej att i tid förnya prenumerationen — helst till årets slut — I, hvilkas abonnement utlöper med innevarande månad!

Med utmärkt högaktning

Redaktionen.

Iduns

Byrå och Expedition

hållas under sommarmånaderna öppna hvarje helg-fri dag kl. 11—2.

Ett storstadsbarn.

Berättelse för Idun

af Johan Nordling.

(Forts.)

Och slutet blef — ja, det känner du. Inför pappa Rebolledos eviga jemmer, hans böner, hans hot, hans tårar — inför Kruses passionerade enträgenhet, hvilken ibland tog så våldsamma utbrott, att jag förskräcktes, gaf jag till sist vika, utpinad och dödstrött. Mest inverkade härvid, att gamla fordrings-egare började illa ansätta pappa Rebolledo, då våra inkomster voro ytterst klena; han förtjenade sjelf intet, utan endast förlösade till dryckjom af min knappa förtjenst, hvad allt han kunde komma åt.

Nu hotade de till sist med utmätning och ruin; han skulle få gå från gård och grund, hvilket han ju ock senare, trots allt, fick göra, stackars gamle pappa Rebolledo!

Hans förtviflan och hans förebråelser kunde jag nu ej längre se, ej bära. Han anropade mig på sina knän. Han skulle dö i rännstenen, jag ville se honom göra det, och dock kunde jag med ett enda ord, ett enda litet ord rädda honom och skaffa mig sjelf en lysande ställning! Var detta den tacksamhet, jag bevisade honom, som varit för mig som en kärleksfull far?

Samtidigt ställde Kruse till ett fruktansvärdt uppträde, hvarvid han, med revolvern i hand, hotade att döda sig inför mina ögon, om jag ej lyssnade till hans böner.

Lysningen, vigseln i största tysthet — allt drefs på med svindlande fart. Jag hann under dessa dagar aldrig tänka, aldrig komma till besinning. De båda männen lemnade mig icke tid dertill, för visso af fruktan att jag ännu skulle kunna återtaga mitt ord.

Jag kan icke göra Kruse den förebråelsen, att han icke under denna tid sökte visa mig all kärlek och ömhet. Att han älskade mig, häftigt, lidelsefullt, kunde jag ej betvifla. Men det var något sinligt och stormande i hans ömhetsbetygelser, som beständigt skrämde mig ifrån honom och väckte min afsky.

Strax efter bröllopet reste vi utomlands. Jag hade sjelf gjort detta till ett vilkor, då jag ej skulle haft mod att stanna i Stockholm efter min förnedring, mod att möta gamla bekanta och vänner.

Jag behöfde ut att förströ mig. Resor och oafåtligt vexlande, nya intryck skulle, så hoppades jag, hindra mig få tid att vända mig allt för mycket in i mig sjelf och i mina minnen.

De två första åren af mitt äktenskap voro jemförelsevis lyckliga. Min mans häftiga ömhet svalnade ganska snart utaf, men han förblef dock förekommande och vänlig. Och mig sjelf föreföll det så oändligt mycket mindre pinsamt. Vi foro ideligen fram och åter öfver hela kontinenten. Den ena veckan på teatrarne i Paris, den andra på väg till Rom, den tredje en afstickare till Wien eller Budapest. Jag tror ej, att vi under dessa år någon enda gång lågo i en månad stilla på samma ställe.

Det var ett formligt nomadlif. Det stämde godt öfverens med min mans lynne och vanor; och ändock dref jag sjelf än ytterligare på.

Ty det var en oafåtlig, febrilt sjuklig oro i mitt sinne, som fordrade nya ansigten omkring mig, nya intryck och förströelser, som födde nya tankar och samtidigt, genom sinnets be-

ständig exaltation, till sist tröttade till apati. Endast så kunde jag undgå, hvad jag högst fruktade — att tänka till baka . . .

Men ej ens på detta sätt skulle det länge få fortblifva. Min mans vänlighet emot mig aftog så småningom till kall likgiltighet, och jag var för honom snart icke mer än en besvärlig kappsäck bland alla andra, vi måste draga med oss på våra resor. Han började rent af försumma mig.

Hvart vi kommo, sökte han ensam upp gamla umgängesvänner, muntra sällar, med hvilka han lefde om i sus i dus på klubbarne och restauranterna; det kunde så hända att två, tre dagar gingo, utan att jag såg en skynt utaf honom, då jag fick sysselsätta mig, bäst jag gitte, på hotellet, der vi bodde.

Jag brydde mig mindre om hans försumlighet än den smälek, jag genom densamma led inför betjeningen på hotellet, hvilkas halft beklagande, halft spefulla blickar brände mig som eld, när helst jag vågade visa mig i trapporna eller vid *table d'höten*.

Jag visste, att han under denna tid allt mer och mer började glida till baka in i en gammal last, som han dock under de senaste åren motarbetat — *spelpassionen*. Jag kunde öfverraska honom ibland, när han med ett bistert utseende satt lutad öfver sina räkenskaper, något med hvilket han förut aldrig befattat sig; han brusade då upp och blef häftig, öfver att »jag lade mig i saker, som ej anginge mig».

Han hade förr slösat penningar på mig, långt mer än jag sjelf önskade. Nu blef det tvärtom: bistra miner och klagomål, så snart jag hade något behof. Jag kunde förstå, att hans affärer genom olyckligt spel voro bragta ur jemvigten.

Sedan jag en gång gjort ett försök att vänligt varna honom, *slog han mig*, slog mig för första gången! Jag blef då utom mig af förtviflan och smärta, och jag tänkte under tvänne dygn af sömnlöshet och tårar med allvar på att i Seinen göra ett slut på hela mitt elände. Gud stod mig dock bi. Du skall tänka dig, att det var den första gången; jag fick nog sedan vänja mig dervid . . .

Det var nu i våras, som vi lågo ovanligt länge stilla i Paris. Kruse hade kommit in i ett kotteri af de allra vildaste spelare, som den stora staden eger, och han tillbringade hvarje natt i deras krets.

När han kom hem på morgnarne sedan det dagats, var han ibland förfärlig att skåda. Den otyglade passionen, nattvaket, själsskakningen hade lemnat sina spår i hans ansigte och öfver hela hans väsen. Ögonen brunno med matt, hemsk eld öfver sina blåa ringar, den bleka pannan kallsvettades, kring mun och ögon ryckte det nervöst. Jag förstod, att han måtte förföljas af en mördande otur.

Men jag teg och höll mig blott undan honom, så mycket det var mig möjligt. Efter sådana nätter visste jag, att minsta ord, en sorgsen blick kunde reta honom till vansinnigt raseri.

Ibland, då lyckan för ett kort tillfälle lett emot honom, kunde han deremot komma hem upprymd och ovanligt vänlig. Men det låg äfven i hans glädje och vänlighet något öfverspändt och forceradt, som var nästan lika pinsamt som hans onda humör och grubbel.

Hvarifrån han tog alla penningar att under denna tid uppbära förlusterna, kunde jag icke fatta. Hans egen förmögenhet hade ju varit betydlig och bör väl ännu vara åtminstone till en stor del bibehållen, då mer än hälften af penningarne äro, genom faderns förtänk-

samhet så placerade, att min man endast kunde komma åt räntorna.

Men derigenom var följden ock den, att han esomoftast saknade rörliga medel att betäcka de tillfälliga, kolossala förlusterna. Sin lånekredit hade han ansträngt till det yttersta.

Den förkrossande upptäckt, som en tillfällighet lemnade mig i händerna, förklarade allt. Oaktadt jag nu, älskade Klara, föresatt mig att i allt tala fullt ut till dig, har jag dock ej styrka dröja vid denna dystra punkt. Han skref falska vexlar på din bror — der är saken i sin nakenhet — och hvad mera är: detta var ej första gången. Han hade en gång förut, före vårt giftermål, på samma sätt missbrukat hans vänskap.

Din broder räddade honom *då* genom att i ädelmodig tystnad betala dem. Att han hade hjerta nog att nu, för andra gången göra det, att rädda Kruse undan nesa och straff — detta förstår jag ej sjelf.

Det var dock så långt gånget, och skandalen redan så vida känd, att vi hals öfver hufvud måste lemna Paris. Jag var mer än krossad, jag var förintad, och jag följde honom viljelöst. Det bar närmast till Monaco. Gud allena vet, hur han här på nytt kunde skaffa sig tillfälle dertill — men inom ett par dagar var han besinningslöst indragen i spelet vid rouletten. Nu gingo flere dygn, under hvilka jag hvarken såg till honom eller hörde ett ord ifrån honom. Jag lefde i en ångest, som ej kan beskrivas, söndersliten till kropp och själ . . .

Så en morgon, klockan var nyss 4, då jag efter en lång sömnlös natt till sist, alldeles vanmäktig af fysisk och själslig trötthet, nyss fallit i en tung, medvetlös dvala, knackade det hårdt på min reglade dörr. Jag spritter upp ur sömnen med hvarje nerv i uppskrämd spänning. Så får jag höra hans röst utanför dörren, dämpad, upprörd och hes:

»Öppna, Ruth; skynda dig, öppna; det är jag.»

Jag stapplar med möda upp och får regeln ifrån.

Min man träder in. Jag skall ej söka beskrifva det hemska mörkret i hans slappa ansigte, men, om jag än lefde till världens sista dag, skall aldrig denna bild gå ur mitt minne . . .

»Skynda dig, gör dig i ordning, vi skola fara med morgontåget kl. 5 till Menton», säger han.

»Min Gud — Elon — hvad är det då? Säg hvad är det? Svara mig — af barmhertighet!»

»Är det!» — skrattar han nervöst. »Hvad inbillar du dig? Vi måste resa — voilà tout! Och nu — låt det gå undan.»

Mekaniskt lydte jag honom. Han beherrskade mig som i en hypnotisk sömn. Hur jag i all hast fick mina kläder på, hur våra saker rafsades i hop och kommo i väg, hur vi sjelfva hunno in i vaggonen i sista stund — hur, ja hur? — men det gick. Jag föll i en oemotståndlig, nervös gråt, så fort taget kommit i gång; han gaf mig en vred blick, tänande sin cigarr och gick ut på platformen, lemnande mig åt mig sjelf.

Redan i Monaco hade halft förstulet squaler nått mina öron, om att Kruse kommit i kompaniskap med en ung, rysk äfventyrerska, som spelade ett djerft spel vid rouletten. Jag hade mött henne en gång i vagn ute på strandboulevarden, och min kammarjungfru hade visat på henne för mig. Hon hade ett par svarta, förfärliga ögon och var klädd med skrikande lyx.

Man jag kunde icke tro detta ovärdiga squaller, *wille* icke tro det, och jag visade med förakt ifrån mig hvarje tal ditåt. *Så långt* kunde han väl dock icke glömma sig!

Ack, låt mig vara kort — du anar redan allt — och det svartnar för mina ögon... Du ser, att jag knapt längre kan föra penan. Men jag vill, att *allt* skall bli sagdt — I Menton öfvergaf han mig — med henne

De rynde tillsammans. Hvert, vet jag ej än. Jag har sedan dess ej hört ett ord ifrån honom.

En vecka låg jag i medvetlös feber; hade ej min trogna Lisette skött om mig, hade jag nu ej längre varit i lif. Det hade nog och varit det lyckligaste...

Men så till sist — ja, jag kom mig och kommer mig dock aldrig åter. En summa penningar hade han lemnat mig före sin flykt. Och jag hade mina smycken, många och dyrbara, dem jag förpantade.

Jag hade nu endast en idé, en tanke, som uppslukade hela mitt väsen — den *att komma hem*. Hvarför, till hvad, till hvem — jag frågade ej derefter. Men denna nya åtrå

brände som en feber i mitt blod och höll mig uppe.

Under strida fårar skildes jag från min tjenarinna, nej, min väninna, vid stationen. Och så reste jag, reste — natt och dag —

Allt det andra känner du. Ett återstår mig blott...

Här var brevet plötsligt slut. Det saknade till och med underskrift. Kuvertet bar en främmande handstil.

(Forts.)

Våra barn.

För en tid sedan kom undertecknad på besök i en familj, der en ung fru med sin 2- å 3-åriga lilla dotter äfvenledes var på besök. Barnet var ganska behandigt, och en af de närvarande yttrade något ditåt, men den unga modern bad enträget, att man icke skulle säga något sådant, emedan den lilla redan visade anlag för att tycka om sig sjelf. Berättade dervid, hurusom flickan några dagar förut varit inne hos ett annat fruntimmer och vid hemkomsten från henne flere gånger yttrat: »Mamma, tant sa' jad behändi, jad la!» Men detta och en hel del annat »behändigt», som tösen sagt och gjort, berättade modern i den lillas närvaro utan att tänka på, att *det* kunde skada henne. Om tillvägagåendet var klokt, lemnar jag åt mödrarna sjelfva att bedöma.

E— a—

Klädedrägten.

Medel att återställa blank och skrynklig sammet. Det är en väl känd sak, huru lätt kläder af sammet förlora sitt vackra utseende, derigenom att sammeten skrynklas och blir blank. Det torde därför vara angenämt för många att erhålla kännedom om ett enkelt medel att upphjälpa det förstörda tyget. Man afsprättar sammetsstycket och spänner upp det i en ram; gör derefter ett starkt afkok på grönt te, slår detta i ett stort, vidt fat och ställer fatet under ramen, så att ångan träffar sammetsens avfvisida. Då tyget är fuktigt, utan att vara rått, tager man bort fatet, vänder om ramen, och stryker sammeten på avfvisidan flere gånger med ett ej allt för hett jern, till dess att all fuktighet är utdrifven ur tyget. Genom ett dylikt förfarande blir sammeten som den vore ny. Innan sammeten utsättes för ångorna från teet, måste man med en borste väl borttaga allt dam. Vill man ej göra sig den mödan att lössprätta sammetsstycket, så fuktar man på avfvisidan de skadade ställena med en i hett te doppad och väl urkramad svamp, och i det tvänne personer hålla tyget spändt emellan sig, öfverfar man det helt lätt med ett jern.

Fanny — g.

Borttagandet af fettfläckar och tvättning af genom svett smutsade rockkragar m. m. Man bstryker fettfläckarne temligen tjockt med frisk ägggula, låter dem derpå torka fullkomligt i luften och gnuggar sedan ur, dem, hvarpå man tvättar fläckarne i ljumt vatten. Med fina tyger och färger måste naturligtvis förfaras försigtigt, i synnerhet vid gnuggningen, under det urtvättningen kan verkställas med en i ljumt vatten doppad mjuk lapp. Kläde eller andra luggiga tyger böra efter tvättningen borstas efter luggen och derefter pressas.

Fanny — g.

Att få gulft linne hvitt igen. När tyger antingen genom långt liggande eller lut gulnat, hvilket i allmänhet snarast sker med bomullstygg, så kan man på följande sätt få det hvitt igen: man lägger det gulnade tyget åtta dagar i blöt uti tjärnmjolk och tvättar det se-

dan i ljumt vatten och hvit tvål, hvarefter det torkas. Om det behöfs förnyas detta ännu en gång. Tjärnmjölken bör vara några dagar gammal och något sur.

Fanny — g.

Tvätten.

Mycket arbete och nötning af kläderna kan besparas, genom att dagen före tvätt dagen kläderna läggas i blöt. Ett utmärkt medel, som gör kläderna lätta att få rena och ej skadar dem, är Eneroth & C:s lutpulver; $\frac{1}{2}$ kilo tillsamman med lika mycket såpa upplöses i kokhet vatten, hvilket silas genom en grof handduk, att ej några osmälta partiklar medfölja. På det, som stannat kvar i handduken, slås ånyo vatten och vispas väl om; sedan påhålls kallt vatten, tills luten kännes lagom stark. Härpå slås sedan öfver de sorterade kläderna, hvilka få stå till påföljande dag, då de upptagas och läggas i varm såplut, hvarefter de tvättas på vanligt sätt.

Dana.

Fönsterträdgården.

lakttagelser af en blomstervän. Till plantornas mest intressanta kemiska förändring hör utan tvifvel den artificiella förändringen af blommornas färg genom tillförande af vissa ämnen till deras rötter. Uppblandar man jorden, hvari de växa, med pulveriseradt träkol, så erhålla blommorna af georginrosen och nejlikväxten m. fl. en vida mörkare och fylligare färg. Kolsyrligt natron färga hyacinternas kalkar röda, jernstoff färgar dem blåa och violetta; fosforsyrligt natron förändrar blomsterpraktens hos andra trädgårdsväxter på de mest olika sätt, allt efter deras förra färg.

Fanny — g.

Inläggningar.

Pickles. Man tager de minsta och finaste turska bönor, ärtskidor, små morötter, gurkor, krassknopp, blomkål och syltlök, som kunna fås. Hvarje sort lägges i saltlake ett dygn och förvälles sedan hvar för sig i samma lake, hvarefter det sammanblandas tillika med ingefära, hvitpeppar, nejlikor, omalen senap samt några bitar pepparrot. Derpå fylls sedan stark vinättika; spansk peppar inknytes i en tunn lapp och inblandas i sallaten. Sedan öfvertäckes den med dubbla handdukar och någon tyngd derpå. När den så har stått i 8 dagar, sorteras pickles i små glasburkar, hvilka väl betäckas, först med vaxadt papper och sedan med oxhinna, hvarefter de förvaras.

H— l— a.

Köket.

En bra putsmörja, för koppar och bleck, göres af sur mjölk, ättika och krita. Denna smörja kan man förvara i flere veckor och vid behof lösa upp.

Utilis.

För att aflopps- eller s. k. slaskrören från köken icke skola tilltappas, är det nödvändigt att emellanåt, minst en gång i månaden, skölja dem med kokhet vatten. Om detta i alla lägenheterna inom ett hus iakttages, skulle mycket obehag undvikas, men som an-

vändandet af detta enkla medel vanligen försummas, bildas snart i rören ett fettlager, som fasthåller smutsen och småningom tilltappet röret. Utom de obehag och faror sådant medför i helsovårdshänseende, kunna rätt stora skador derigenom framkallas. T. ex. om nedre delen af ett afloppsrör är tilltappat, så söker sig, sedan röret blifvit fylldt, det vatten, som i de öfre våningarna utslås, väg genom slaskbackarna i de underliggande köken. Äro då de der inneboende exempelvis frånvarande, får naturligtvis det orena vattnet obehindradt utrinna å golfven, hvaraf följder lätt inses.

Dana.

Hushållet.

Om ägg äro färska eller ej utrönes lätt, om man upplöser 120 gram salt i en liter vatten och lägger äggen häri. De, som sjunka till botten, äro nyvärpta, och allt efter sin ålder hålla de sig högre och högre i vätskan; 5 dagar gamla ägg flyta ända uppe vid ytan, och äro då ännu dugliga till inläggning för vinterbehof, men sticka de upp öfver ytan, kan man ej med säkerhet vänta, att de skola hålla sig öfver vintern, på hvad sätt de än inläggas.

Dana.

Bakning.

Några bakreglor. Bakning — i synnerhet småbrödsbaket — intager ovanligt långa spalter i Idun, ett bevis på, huru fallen den svenska husmodern i allmänhet är för detta »lifvets sötna». Det vore kanske på sin plats att fästa uppmärksamheten på några allmänna bakreglor; ty det beror ju ibland af obetydligheter, om en sats lyckas eller ej, och vanligtvis kan man ej förstå, hvaruti felet egentligen består.

Det mest maktpåliggande är alltid sjelfva gräddningen — och ej förr än efter många försök och lång erfarenhet lär man sig bedöma den rätta hettan till de olika bröd- och kaksorterna. Steker man i kokspisen, bör man undvika att under stekningen hålla kallt vatten i reservoiren — denna plötsliga afkylning har nog förstört mången plåt med godsaker.

Dernäst spelar jästens beskaffenhet en stor roll. Bryggerijäst silas, så att inga beska humlefrön blifva kvar — skall den ej genast begagnas, håller man friskt källvatten på, som dock sedan afhålls; utspädning med litet dricka förbättrar den ibland. Pressjäst lägges i kallt vatten under några timmar och upplöses sedan i ljum mjölk. Vid degarnes omvridning tillägger jag alltid litet ny jäst samt ibland en tésked magnesia, som gör skorpdegen särdeles lös. Har man torr pressjäst öfver, så förvarar man den bäst genom att strö fint socker emellan.

Fat och tråg, som skola användas till jäsdegår, mjölet samt alla ingredienser måste uppvärmas på förhand, likaså bakfilar och baklinne.

En stor hufvudsak vid alla småbröds-satser är att röra både tillräckligt länge och tillräckligt fort och jemnt, d. v. s. ej saktare mot slutet.

Blandar man rifven kokt potatis i bröddegen, så torkar brödet ej så snart

och käns mycket saftigare. Förvälda risgryn göra samma verkan.

Att öfverstryka brödkakorna med ljumt vatten före gräddningen förhindrar att de spricka sönder; öfverstrykning med kallt vatten, under stekningen och sedan de blifvit tagna ur ugnen, ger dem ett vackert, glänsande utseende. Smör eller vispade ägg åstadkomma naturligtvis ännu vackrare resultat.

Väfning.

Tag vara på alla sidenlappar, äfven de, som ni anser vara för små eller dåliga till lapptäcke. Klipp dem i små bitar samt rispa upp dem. När ni fått 637 gr., så blanda detta med 1,275 kgr. ull, helst både svart och hvit. Är rispet efter ljusa lappar, tager man öfvervägande svart ull, att det hela får en tackgrå färg. Låt sedan någon gumma, som ni vet spinner väl, få spinningen om hand, då den med kardning vanligen betingar sig ett pris af 75 öre för 425 gr., 50 öre för enbart ull. Sedan köper ni svart tvinnadt bomullsgarn (20-nummers) till ränning, och väfver eller låter väfva eder ett tyg, hvilket, sedan det hos färgare fått vederbörlig press, kommer att bli eder till en varm och skön klädning.

Utilis.

Hvarjehanda.

Klister för papper och papparbeten. Man rör rismjöl tillsammans med kallt vatten och låter det koka vid lindrig eld, tills det blir temligen tjockt. Detta klister har en vacker, hvit färg och blir vid torkningen nästan genomskinligt; det är förträffligt för alla papparbeten, hvilka fordra stor renlighet; likaså för infattning af kopparstick, fotografier o. d. Tillsätter man mindre vatten vid beredningen, så erhåller det tillräcklig fasthet, att man deraf kan forma små byster, basreliefer, statyetter och dylika föremål, hvilka vid torkningen antaga en vacker glans och ganska länge hålla sig, om man använder någon försigtighet, såsom att betäcka och bevara dem för fuktighet.

X.

Lim. Ett slags flytande lim b. redes på följande sätt: tre viktdeklar lim sönderbrytas i små stycken och öfvergjutas med åtta lika viktdeklar mjukt (d. v. s. icke kalkhaltigt) vatten, hvarefter det får stå några timmar. Derefter tillsätter man en half viktdeklar saltsyra med tre fjerdedels viktdeklar zinkvitriol samt håller slutligen blandningen under tio till tolf timmar vid en temperatur af 85 till 90 grader Cels. Detta lim stelnar icke och utgör ett särdeles godt bindeämne.

Fanny — g.

Läkareråd.

G. H—s. Adr. Hamngatan 3, A. 9—10 f. m. En »otäck» vän af Idun. Se svar till Letitia i n:r 9.

H. A. Fotbaden äro nästan nödvändiga. Om ni tar dem på kvällarna och på morgnarna tvättar fötterna med källkallt vatten med grundlig frotering efteråt, så löper ni ej fara att förkyla eder.

Angenotti. Se svaren Ina i n:r 9 och till Lilly i n:r 13. Drick kaffe högst en gång dagligen.

Iduns Uträttningsbyrå

ombesörjer genom fullt kompetenta personer uppköp i alla möjliga branscher gratis åt Iduns och Skandinavisk Modetidnings abonnenter och för uppdrag åt andra mot en obetydlig ersättning. Alla saker skickas mot efterkrav och få returneras (dock genast) mot fraktkostnader. Dubbelt porto torde medsändas. [241]

Betty. Se svar till G. H.—s här ovan!
G. S. E. Använd under ett par månaders tid den behandling, som föreskrifvits för Lilly i nr 13.

W. A. Tag hvarje morgon kall aftrifning öfver hela kroppen (helst med lakan); förlär lättmält och närande föda, isynnerhet mjölkmat och ägg; vistas så mycket som möjligt i fria luften och drick under några veckors tid ett lämpligt jernvatten (t. ex. Ronnebyvatten: 1/2 dricks-glas 3 gånger dagligen). Grubbla för öfrigt ej för mycket öfver det ämne, som egentligen tyckes oroa er.

Stina. Ja, om temperaturen öfverstiger 18° C. och ni går er grundligt varm efter badet.

Anna. Om möjlighet finnes, bör ni ej underlåta att under sommaren undergå en brunns- och badkur. Af medicin *enbart* har ni ej mycken förbättring att vänta. Den underlifsåkomma, som efter all sannolikhet förefinnes, fördrar äfven ordentlig behandling.
Dr — d.

Breflåda.

Sigröd har bref att afhemta på redaktionen.
L. F. Har ännu ej använts.
E. P. Detta porträtt blefve af för speciellt ortintresse.

Louise. Med snaraste, i mån af utrymme.
Klaa. Edert poem är ju ganska läsbart, men dock ej af tillräckligt värde, synes oss, för att vi skulle vilja särskildt synonera det, då vi ha mer än god tillgång på poetiska bidrag.
Red.

Innehållsförteckning:

Inflytande till det goda; några ord till systrar. — »Den röda jungfrun»; parisbref till Idun af *Alvar Arfwidsson*. — Min lilla bofink; ett barns minne. Dikt af *Gunnög*. — På resande fot. — Tillkännagifvande. — Ett storstadsbarn; berättelse för Idun af *Johan Nordling*. (Forts.)
Våra barn. — Klädedrägten. — Trätten. — Fönsterträdgården. — Inläggningar. — Köket. — Hushållet. — Bakning. — Väfning. — Hvarjehanda. — Läkare-råd. — Breflåda.

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

En ordentlig, samvetsgrann barnsköterska, äfven kunnig i en husjungfrus göromål, erhåller plats 24 oktober hos fru Alma Luning, Karlshamn. [281] (G. 19311)

Att undervisa mindre barn finnes plats för en anspråkslös, barnkär lärarinna. Ansökningar adresseras: Fru E. Pripp, Tiarp, Halmstad. [277]

En enkel, anspråkslös flicka med håg och vilja att deltaga i och grundligt lära hushållsgöromål under husmoders ledn. erhåller pl. på landet mot 200 kr. årsafgift. Svar till *J. E., Märsta*. [272]

PLATSSÖKANDE.

Som jag i senaste numret af Idun läste »Ett tomrum att fylla», får jag endast säga, att, om der verkligen vore någon bildad familj, som ville hafva en första vårdarinna för sina barn, skulle jag gerna vilja motaga en dylik plats. Jag är van att sköta barn samt har fått en utmärkt god och bildad uppfostran och är äfven villig att undervisa dem, om så fordras. Svar jemte uppgift om lön m. m. torde under adress »Ella» med det första insändas till Iduns byrå. [278]

En ung, bildad flicka önskar till hösten plats i familj för att gå frun till handa. På lön göres intet afseende. Goda rekommendationer kunna erbållas. Svar under adress: 18 år, Korsberga, H. S. J. [279]

Hos *Looström & komp.* i Stockholm och öfriga bokhandlare ha i dessa dagar utkommit följande romaner till nedsatta, ytterst billiga priser:

Ungdom

Berättelser af Arne Garborg, öfversättning från norskt bygdemål af *Geijerstam*.

248 sid. Pris: 1 kr. 25 öre.

APRIL

Roman af Ernst Lundqvist.

346 sid. Pris: 1 kr. 50 öre.

Ur Tvänne Verldar

Roman af Emilie Lundberg.

366 sid. Pris: 1 kr. 50 öre.

Fyratio Ljugare

och

Andra Lögner

Sorglustiga Humoresker af *Geo W. Peck*, förf. till »Tjuvpojkestreck» och »Bill Nye». Med 7 illustrationer.

227 sid. Pris: 1 kr. 25 öre.

NEERA

FARVÄL

Öfversättning från italienskan af *E. af D.*

110 sid. Pris: 75 öre.

KOMEDIANTEN

Skildringar ur Teaterlivet

af *Magnus Ringh*,

förf. till »Bakom Kulisserna».

198 sid. Pris: 1 kr.

Bakom Kulisserna

Minnen och anteckningar

från Teatern

af *Magnus Ringh*.

223 sid. Pris: 1 kr. 25 öre.

Valda

Humoristiska och Poetiska

SKRIFTER

af *Lorenzo Hammarsköld*.

Med lefnadsteckning och porträtt

utgifna af *Börje Norling*.

350 sid. Pris: 1 kr. 25 öre.

KLARA MILITSCH

Novell af *Iwan Turgénjew*,

öfversättning af *E.—z.*

104 sid. Pris: 50 öre.

Malombra

En ung qvinnas lefnadssaga

Roman af *Ant. Fogazzaro*

förf. till »Daniel Cortis».

Autoriserad öfversättning fr. Italienska originalets tredje upplaga

af *E. af D.*

523 sid. Pris: 2 kr.

JOHN HULTENBERGS Tricotvaruhandel

28 Regeringsgatan 28, STOCKHOLM.

är försedd med ett välsorterat lager af alla slags tricotvaror till lägsta priser.

För Herrar: Strumpor, Tröjor, Kalsonger, Normalunderkläder, Ylle-skjortor, Maggördlar, Damasker, Knävärmare, Vantar, Muddar, Stickade Mansvästar m. m.

För Fruntimmer: Stort och välsorterat lager af Ylle- och Bomullsstrumpor, Undertröjor, Ylleunderlif, Tricotnörlif, Ylleunderkläder, Simdräger, Damasker, Knävärmare, Maggördlar, Muddar, Vantar, Yllevästar, Yllekoftor, Yllekjolar, Bomullskjolar, Filtkjolar, Ylledukar, Ylle-schalar, Yllekragar, Teatermössor, Sillesschalar, Tricotlif m. fl. artiklar.

För Barn: Stort lager af Bomulls- och Yllestrumpor, Barntröjor, Gosströjor, Gosskalsonger, Maggördlar, Damasker, Muddar, Vantar, Barnmössor, Yllevästar och Koftor, Ylleunderbyxor, Barnkjolar, Stickade Gossvästar, Tricotkostymer för Gossar (Byxor säljas särskildt), Flickklädningar af tricot, Krokade Barnklädningar, Sockor m. m. [137]

Allt i goda kvalitet.

Ett bättre, stadgadt fruntimmer, som genom sin broders död (hvars hus hon förestått) blifvit utan sysselsättning, önskar sig plats till hösten som värdinna eller hjälp i familj. Van vid ordning och sparsamhet, kunnig i sömnad. Svar torde inlemnas till »S. E.», Iduns byrå. [271]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24.

Behandlar företrädesvis mag- och hudsjukdomar.

Praktiserar 1 juni—1 sept. vid Hjo vattenkuranstalt. [153]

Doktor Carl Flensburg

14 Lilla Vattugatan 14.

Hvardagar 1/3—1/4. Helgdagar 10—11. Behandlar företrädesvis Barnsjukdomar. [34]

Tandläkaren

Constance Elbe,

Humlegårdsgatan 8, 2 tr.

Rådfrågningstid 1—2. [120]

Tandläkaren

Adolf Hörnström

20 Regeringsgatan 20.

Mottagningstid helgfria dagar 10—2 och 4—6 e. m.

OBS! Verkställer allt, som hörer till tandläkarekonsten. [240]

Med. D:r ERNST SALÉN,

Ögonläkare.

Bostad: Stora Vattugatan 2.

Mottagning: helgfria dagar kl.

1/2 10—1/2 12 f. m.

ROLAND MARTIN

Tandläkare

Vasagatan 10, Stockholm,

snedt emot Centralstationen. [243]

Till täflan med egen dotter i språk, vanl. skolämnen och musik mottagas i familj på landet i Dalarna några 10 à 12 års flickor. God vård. Svar Iduns redaktion. [269]

Husmödrar!

Försöken *Th. Winborg & Cis* i Stockholm tillverkningar af

Concetrerad

Attika på flaskor för utspädning.

Senap, blandad efter engelsk och fransysk smak, flere sorter.

Beefsteaksauce.

Soja, flere gånger prisbelönade och fullt jemförliga med de

bästa utländska fabrikat. Tillhandahållas hos Hrr specerihandlare. [95]

Cibils verldsberömda, prisbelönte

Köttextrakt rekommenderas till

husmödrar, för tillredning på få minuter af en utmärkt och välsmakande buljong. Bruksanvisning å hvarje burk. Finnes hos alla specerihandlande. [210]

Smedman d. äldres

Handels-Skola

Stortorget nr 16

Stockholm.

Allm. Telef. 21 77.

Undervisning i alla kontorsämnen och lefvande språk.

Anmälningstid kl. 1/2 10—2.

Obs. Å bref anhålles om fullständig adress. [274]

Landsortsboar

kunna få hvarjeh. uppdrag utförda genom undert. Se annonsen i nr 14 af Idun. Postadr.: Engelbrektsq. 31 A.

Telegrafadr.: Ströms, Stockholm. [170] Maria Ström, född *Klockhoff*.

En 22-årig flicka från södra Sverige, af god familj, ej aldeles ovan vid husliga göromål, önskar inackordering i en aktad och glad familj, helst i någon småstad, der tillfälle gifves att inhemta vidare kunskaper. 25 kronor betalas pr månad. Svar utbedes till »E. R.», Hernösand, p. r. [280]

Sturegatan nr 8. Telefon: 84 30.
 Laavey & C^a, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm.
 Fersenska Terrassen. Telefon: 54 50.
 Kungsgatan nr 7. Telefon: 57 70.

LEVERIN & C:o
 61 Drottninggatan 61
 3 tr. upp
 få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
 Fotografering
 utföres omsorgsfullt
 enligt nutidens fordringar.
 Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Ramlösa Plantskola.
 Min nya priskurant öfver rikhaltiga förråd af alla slag plantskoleartiklar är nu utkommen och tillsändes franko. Helsingborg i september 1888.
 [522] *N. P. Jensen.*

Billiga lektioner lemnas af under-tecknad i franska, tyska och engelska språkens så väl talande som skrivande samt åt nybörjare äfven i latin. Referenser i Wallinska skolan.
Jetta Westerlind,
Floragatan 10, 3 tr.
 [116] Träffas kl. 1/4—6 e. m.

1888

års årgång af

IDUN

fr. o. m. nr 11 t. o. m. nr 52 eller mer än tre kvartal
 (Obs! I nr 11 börjar den längre följetongen, hvidan intet af den samma går bort.)
 säljes oinb. för 1 kr. 50 öre, med lösa permar för 2 kr. 50 öre samt kan användas som en synnerligen lämplig present
 vänner och väninnor emellan.
 Efter till Redaktionen af Idun ingången requisition sändes årgången mot efterkraf med tillagdt porto.]

1888

J. G. Hammars Lampkök.
 Stor värmeformåga. Brinna luktfritt. Brilljant belysning.
 Pris: enkla med veke 4—6 kr., extra solida 7—8 kr., med 2 vekar 12 kr.
 Fullkomlig belätenhet garanteras hvarje köpare. [226]
J. G. HAMMAR,
 30 Malmskålnadsgatan

GUSTAF HOLMBLOM
KAPP-FABRIK
 38 Vesterlånggatan 38
 Nedra botten, 1 o. 2 tr. upp. [207]

Stockholms
 Nya Handelsskola,
 6 Oxtorget 6, 2 tr. upp.

I denna läroanstalt, hvars föreståndare eger 20-årig affärspraktik och som derjemte tjenstgjort vid flere af utlandets förnämligare handelsakademier, emottagas manliga och qvinliga elever till undervisning uti alla till handeln och det praktiska lifvet hörande förrättningar. OBS! Billig afgift. Afgångsbetyg och rekommendationer. Prospekt på begäran.
J. Eneman,
 [246] Skolans föreståndare.

Ny Kokbok!

På *Fahicrantz & C:o*s förlag har nyligen utkommit i hvarje välordnad bokhandel, a 1.50:

KOKBOK

med afseende fästadt på billig matlagning af
C. Rathcke,
 Köksmästare.
 Denna billiga kokbok af en af vårt lands förnämsta praktiserande kokkar innehåller beskrifning på *mer än ett tusen avrättningar.*

Pris: inb. 1.50.

Billig! Praktisk! [184]

HJALMAR PETERSON & C:is
 patenterade
KONGO-STOL

(beqväm, portativ, solid, snygg och billig) erhålles mot 3 kr. jernvägs-efterkraf.

Vår **Nya Fällstol**, som äfven kan begagnas såsom Fätölj, Chäslong och Säng, erhålles fraktfritt mot 10 kr. jernvägs-efterkraf från *Hjalmar Peterson & C:is Bokhandel, Karlstad.*
 Beskrifningar och teckningar öfver stolarna sändas gratis. [266]

Alla fördelar framför andra sorter!
 Allmänt erkänt bästa

Snörlif "La Gracieuse",

såväl i höga som låga former, finnes endast att erhålla hos
Henrik Labatt,
 Kongl. Hofleverantör,
 27 Drottninggatan 27
 Stockholm.

Obs. Tillsändes, om lifvidden uppgifves i centimeter eller decimaltum. [71]

KOSTA
MAGASIN

24 24
 REGERINGSGATAN

Glas- & Porslinsserveriser,
Fönsterglas, svenskt och belgiskt af alla dimensioner,
Spejlglas,
Folieradt och ofolieradt glas till butik-fönster,
Zinkhinkar och Baljor, Blomkrukor, ett större sortiment,
Vaser och Lyxartiklar m. m. säljas billigast

24 Regeringsgatan 24. *G. Johanson.*

SUCHARD.

17 Guld- och Silvermedaljer. **Suchard's Chocolat.**
 Erkänd utmärkt qualité.
 Samtliga Suchard's Chocolader äro garanterade ren Cacao och socker utan tillsats.
 Suchard's Praliner, Gianduja, Capsules, Noisettes, Nougatines och andra dessertchocolader rekommenderas.

Suchard's Cacaopulver,
 Cacao Soluble, ett rent lösligt pulver i bleckburkar på 1/2, 1/4 och 1/8 kilo, är drygt, välsmakande och närande. Af Suchard's Cacaopulver får man 100 koppar på 1/2 kilo. [21]

Fabriksmärke.

SUCHARD.

Klädnings-tyger

Profver kostnadsfritt. Requisitioner fraktfritt. Obs! Ett album modeplanscher medföljer.

Fr. Marcus,
 Kongl. Hofleverantör
 Stockholm.

[177]

Limpor.	Spis- och Knäckebröd.	Som margäster!	OBS! Requiranter hvar hälla korpar, som öfver allsägelse afhämtas.	Maltose-Pumpnickel.
Preussiska bröd.		Beställningar på alla brödsorter, såväl matbröd som kaffebröd, mottagas till försändelse med de resp. ångbåtar, som anlöpa sommaröjerna i Stockholms omnejd. De inom ramen nämnda brödsorterna rekom. särskildt för hållbarhet. C. W. Schumacher, Kgl. Hofleverantör. Stockholm, Norrlandsgatan 17. Allm. Telef. 5600. Bell Telef. 954		Skorpor, många sorter
Ankarstock.		Fraktfritt		Tébröd. Biscuit.

[248]

ENGELSKA och SACHSISKA HEL- och HALFYLLE-

D. C. WENNERSTRÖMS
Manufaktur-Magasiner
 STOCKHOLM

45 Drottninggatan 45 80 Drottninggatan 80
 hörnet af Klarabergsgatan. hörnet af Appelbergsgatan.

Ständigt lager af
Svarta äkta Lyoner-Sidentyger och äkta Schalar.

PARAPLYER och PARASOLLER.

[162]

Bomullsklädningsstyger,

Kattun, Percal och Satin,
 stort urval, nyaste mönster,
 nu inkomna i
K. M. Lundbergs Bosättningsmagasin,
 7 Storkyrkobrinken 7,
 STOCKHOLM.

Profver sändas fritt! [87]